

De tijd viel de verrader zeer lang. Eindelijk meende hij enige beweging op het dak te horen. Hij hield de adem in. Ja, ze waren daar.

Waen Meyer ging snel uit bed en sloop op zijn tenen naar het zolderraam. Het knarste even, toen hij het opende.

Maar Gust sliep voort, onbewust van het dreigend gevaar, onbewust van de huichelarij van zijn vermeende vriend, die weer naast hem lag.

Daar wrongen de bandieten zich door het raam. Stillekens naderden zij het bed.

En toen Gust met schrik ontwaakte, lag hij reeds met de prop in de mond en waren de inbrekers bezig hem stevig te binden. Twee anderen deden hetzelfde met Meyer en in korte tijd was 't werk op de zolder gedaan en zonder, dat men beneden iets kon gehoord hebben.

Daar Waen de gehele indeling van het huis beschreven had, vonden de rovers gemakkelijk de weg.

Bakelandt ging met een klein lantaarntje voorop. De trap kraakte hevig en dit gerucht wekte de boer en zijn vrouw, die op de kelderkamer sliepen.

— Gust, zijt ge onpasselijk ? riep de bazin, menende, dat haar zoon naar beneden kwam.

— Of zijt gij het, Steven ? vroeg de boer.

— Ja, antwoordde Bakelandt, ik ben onwel geworden. Maar het is niet erg.

— Dat is de stem van een vreemdeling ! kreet Vervloet, recht springende. Er zijn inbrekers in huis.

Maar de roverkapitein stond reeds voor de boer. Hij moest er schrikwekkend uitzien met zijn "wartgemaakt gelaat.

— Spreek geen woord meer ! gebod hij met een vloek, of ge zijt er aan, gij en uw wijf en heel uw familie !

— Gust, rovers, moordenaars. Vital, help ! schreeuwde de arme boer.

— Genade, genade ! Vader ! klonk het uit de slaapkamer der meisjes, waar vier bandieten zich bevonden.

Maar spoedig zwegen de stemmen.

Vervloet en zijn vrouw werden stevig gebonden, zodat ze zich niet verroeren konden. De eerste was zelfs in zwijm gevallen, want, toen hij zo luid om hulp schreeuwde, had de geweldenaar hem zulk een hevige vuistslag op het gelaat gegeven, dat het bloed hem uit de neus spatte. Daar lag de rampzalige nu buiten kennis en gans bebloed.

De rovers staken hem een prop in de mond evenals zijn vrouw.

— En nu aan 't werk ! beval de hoofdman.

De kassen en koffers werden opengebroken. Alle kostbaarheden, die men vond, werden in een zak geworpen, zoals gouden ketens en kruisen, oor- en vingerringen, zilveren schoengespen, andere juwelen, benevens ook geld.

— Thans moeten wij de spaarpot hebben, zei Bakelandt. De boer is bijna dood, maar zijn vrouw zal ons alles wijzen. Neem haar de prop weg.

Toen de bazin weer spreken kon, begon zij om genade te smeken.

— Ach, hebt deernis, kloeg ze wenende, doodt ons niet !

— Ta, ta, onderbrak de kapitein haar, nu geen litanie, hoort ge. Dat gezang kennen we, maar dat zal u niet redden. We zijn niet gekomen, om u te doden; 't is ons allen om uw geelvinkjes te doen. Toont ge ons die, 't is genoeg. Ge heeft ze ons niet te geven. 't Is voldoende, zo ge ons de plaats wijst, waar ze verborgen liggen. Ge hebt dus te kiezen : toon het geld... of... en de schurk drukte de arme bazin 't koude staal van zijn mes op de wang.

De boerin rilde.

— Ik heb geen geld ! riep de vrouw jammerend uit.

— Dus ge verkiest te sterven. Ik zal eerst uw man, uw dochters en uw zoon voor uw ogen laten vermoorden en dan volgt gij !

— Houdt op ! kreet de boerin.

Heb medelijden met ons.

— Als ik u toon, zult ge ons dan laten leven ?

— Ja. Uw leven kan mij niet schelen, uw goud wel. Ontbindt haar, mannen.

De boerin werd van hare banden bevrijd en uit het bed getild; zij wankelde en dreigde neer te vallen.

— Ondersteund haar ! beval Bakelandt aan twee onderhorigen en aan zijn slachtoffer vroeg hij : Waar moeten we zijn ?

— In de kelder.

HEC LIEMANS

34

BAKELANDT

RENDEZ-VOUS
in de HEL

STRECHANO LITONERU

— Ha, in de kelder. Allo, ga ons dan voor, maar spoed u, want we hebben niet veel tijd.

Meer dood dan levend daalde de ongelukkige de keldertrappen af.

De kapitein lichtte bij.

— Neem die blauwe steen weg, stamelde de boerin, daar ligt het geld. Maar dood mij niet.

De ellendeling wierp de steen ter zijde. Daar schitterden voor zijn ogen de Franse kronen. Hij wierp zich op het geld en woelde met zijn handen in het goud.

— Een goede pot! riep hij blij.

Allo mannen, komt hier met de zak.

Weldra was de buit geborgen.

— Breng het wijf nu maar weer naar bed en bindt haar, Vital — de schurk noemde opzettelijk die naam, om de schuld op de knecht der hoeve te werpen — Vital, ge kent hier de weg; zorg, dat we spoedig langs de deur buiten zijn.

— Ach God, hoe is 't mogelijk Vital, hebt gij ons verraden!

— Ja, dat hadt ge van uw knecht niet gedacht, niet waar? hernam de hoofdman. We zijn slim, dat weet ge!

De bazin werd weder naast haar man gelegd en spoedig maakten de rovers zich weg.

Vital, de onschuldige, brave dienstknecht, behoorde niet meer onder de levenden.

Toen Bakelandt en zijn mannen op het dak klommen, waren drie rovers naar de stal gegaan.

Door een gat, dat ze in den lemen muur maakten, kropen ze naar binnen.

De jongeling sliep gerust en in zijn slaap werd hij gewurgd.

Dan openden de schelmen de deur en voerden hun slachtoffer naar het bos, terwijl hun meester daar binnen nog bezig was.

De rovers trokken af, de ongelukkige in hun boeien achterlatend.

Snel spoedden ze zich naar het woud. Daar troffen ze de vier anderen aan.

— Is 't gedaan? vroeg de overste.

— Hij ligt er onder! klonk het antwoord.

— Opperbest. We hebben een goede slag gedaan. En voort nu, dat we zo rap mogelijk in ons hol zitten.

*
*

Keren wij thans naar de hoeve terug.

Zes mensen lagen daar in banden en met een prop in de mond. Een hunner juichte inwendig. Alles was geslaagd. De schijnheilige ellendeling had zijn taak volbracht.

— Morgen ben ik weer bij de bende, dacht hij, en waarachtig, ik zal er niet een der minsten zijn. Geheel deze zaak is toch aan mij te danken; Vital is dood; vij is de verrader.

Ik ben de onschuldige. Ha, ze moesten het eens weten!

Wat licht mijn makker toch te woelen!

Inderdaad. Gust spande alle krachten in, om zich van zijne banden te bevrijden. Na een uur wringen en worstelen, geraakte hij los. Weg was ook de prop.

— God zij geloofd ! riep hij, ik ben vrij. Wacht, Alfons, ik zal u ook verlossen. Spoedig stond ook Meyer op de vloer.

— Nu naar beneden, ach God, wat zullen we daar aanschouwen ?

Ik beef reeds !

De zusters werden eveneens bevrijd evenals de ouders.

Maar vader was nog bezwijmd.

Wenende en handen wringende stonden de meisjes en de vrouw bij het bed.

— Hij is dood ! kloeg de boerin.

— Vader, vader ! kreten Liza en Doka op hartverscheurende toon.

— Hij leeft nog ! riep Meyer, spoedig water en azijn ! Wij zullen hem nog redden.

Tot ieders vreugde, sloeg Vervloet eindelijk zijn ogen open.

— Ach, Vital, wie zou dat van u gedacht hebben ! zei de bazin.

— Wat bedoelt ge moeder ? riep Gust. Ge meent toch niet...

Dat de knecht ons verraden heeft ? Ja dat is zo. En ze vertelde, wat er in de kelder voorgevallen was.

— Maar kunnen we dan niemand meer vertrouwen, zei Waen Meyer. Vital, wie zou dat van hem gedacht hebben ?

— Ik kan het niet geloven, wedervoer de boer. Hij was altijd zo eerlijk, zo gediensdig, zo vlijtig, zo vroom, hij een medeplichtige der rovers ! Hij ons verraden !

— Ik zal naar de stal gaan zien, sprak de zoon, of Vital er is.

— En de rovers ! kreet Doka.

— De rovers zijn weg, hernam Gust.

Weldra kwamen de jongelingen terug.

— Helaas, zijn bed is leeg ! sprak de zoon.

— 't Is dus toch waar ! riep de boer op spijtige toon. Wie had dat kunnen denken ! Vital, de zoon van onze brave werkman, hij een rover, een trawant van Bakelandt.

— En hij, die hier als een kind des huizes behandeld werd, voegde Liza er bij.

— God beproefde u zeer, zei Meyer deemoedig.

— Laten wij dankbaar zijn, ondanks al ons verlies, ried vader.

We zijn allen in 't leven. 't Had erger kunnen aflopen.

Er werd vuur en licht gemaakt, en men verbeidde de schemering, om de tijding van de aanslag bekend te maken.

— Maar wij mogen hier niet blijven, merkte de zoon op. We zijn deserteurs en 't gerecht jaagt ons meer na dan de rovers en moordenaars.

— Zouden we dan niet beter alles stil houden ? vroeg de boer. Bij een onderzoek zouden we uwe naam niet kunnen verzwijgen en ons zelve dus verklappen.

Maar de nachtelijke overval was geen geheim meer.

Nauwelijks waren tegen de morgen de jongens weg, of enige boeren en werklieden kwamen voor de hoeve samen. De politieoverste van Ichteghem was in hun midden.

— Vervloet, sprak deze laatste, zijt ge allen ontsnapt ?

— God zij gedankt, ja, maar hoe weet ge, dat ze hier ingebroken hebben ?

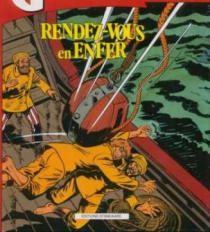
— Ik zal u dat vertellen. Ge kent Diesten, de boodschapper. Hij was voor een

Jean

HEC LEEMANS

GAILLARD

RENDEZ-VOUS
en ENFER

EDITIONS STANCAARD

zieke naar de heelmeeſter van Thorhout gegaan, ge weet wel de opvolger van Mijnheer Vermeulen. Men had Diesten een goede ſom geld beloofd, indien hij de korſte weg wilde nemen en die loopt door het bos. Diesten is van de bangſten niet, en hij waagde dus de reis maar, want hij kan het geld goed gebruiken.

Maar in het bos hoorde hij ſtemmen. Hij verborg zich rap achter een ſtruiſ. Wel tien tot vijftien mannen trokken hem voorbij, ze ſpraken van een goede ſlag en veel geld en noemden uwe naam.

Dat zijn rovers, dacht Diesten en ze hebben zeker bij baas Vervloet geſtolen. Bij zijn terugkeer kwam hij ons alles vertellen.

Hoewel we wisten te laat te komen, zijn we toch onmiddellijk vertrokken naar hier en tot onze grote blijdschap mogen we u allen levend aanschouwen

Ik zal een proces-verbaal opmaken. Wijs mij een kamer waar ik alleen zitten kan, om ieder op zijn beurt te doen komen.

Vervloet bracht de gerechtsdienaar naar de keldervoute.

— Ah, dat is hier een goed plaatsje. Laat ik maar eerst en vooral u onder-
vragen.

De boer kende de politieoverſte als een braaf man, een Vlaming in zijn hart. En daarom beſloot hij vrij uit te ſpreken.

— Mijnheer Blomme, begon hij met trillende ſtem, ge zijt zelf vader, 't is waar uw kinderen zijn nog klein, maar ge weet wat ouderliefde is.

— Wat bedoelt ge toch! onderbrak de ander, verwonderd over deze zonder-
linge aanhef.

— Laat mij voortgaan.

Ik moet de waarheid ſpreken.

Ik weet, dat ge een braaf man zijt en zal u dus niets verbergen.

Gelief dus te luisteren.

Bij een ſcherpe ondervraging zou ongetwijfeld aan 't licht komen, dat ik twee gaste onder mijn dak had.

— Hm, ik begin te begrijpen. Uw zoon, niet waar?

— Mijn zoon, de deſerteur en een vriend van hem, eveneens een vluchteling. Gij zult die jongelingen toch niet verraden?

— Natuurlijk niet, ofschoon ik hen zou aanraden, naar het leger te gaan. Zo ze zich uit vrije wil aanbieden, zullen ze weinig of niet geſtraft worden.

Soldaat worden is toch zo erg niet.

Na enige jaren komen ze terug, flinker en geleerder dan ze vertrokken zijn en ze hebben wat meer gezien dan hun hoeve en hun dorp. Ik weet wel, ſommigen sneuvelen, maar de meeſten toch niet.

En bovendien, vandaag of morgen worden ze toch opgepakt en wat is het dan? Men zal geweldige klopjachten inrichten, ik weet het.

Baas Vervloet, 't is niet aangenaam om zijn zoon te zien vertrekken, maar ja, 't is nu eenmaal de wet en daaraan valt niets te veranderen.

Nu, ik zal daar natuurlijk geen melding van maken.

Hunne aanwezigheid kan gemakkelijk verzwegen worden, als gij er maar niet verder van ſpreekt.

— Mijn huisgenoten en ik zullen er geen woord van reppen.

— Geef mij nu een verſlag van het gebeurde.

De boer deed dit en natuurlijk werd ook nu de onschuldige Vital als een verrader gebrandmerkt.

Na een uur vertrok de gerechtsdienaar.

*
* *

Natuurlijk werd er de ganse dag over niets anders in het dorp gesproken. En geen woorden waren sterk genoeg, om het schandelijk gedrag van Vital te laken.

De vader van de ongelukkige knecht was een brave werkmán. Daar hij gedurende de winter ziek geweest was, bleef hij nog thuis.

Hij had nog niets van de aanslag vernomen, daar hij tamelijk ver van de hoeve woonde, op een eenzame plaats.

In de namiddag kwam Diesten, de boodschapper, voorbij zijn hut.

De werkmán stond in de deur om van het liefelijke weer dat, nu de winden uitgewoed hadden weer schenen was, te genieten.

Diesten was met zijn pistool gewapend.

— Vreest ge onraad ? vroeg de werkmán aan de boodschapper.

— Men kan zijn wapens niet missen, sedert mannen als uw zoon, de wegen onveilig maken ! antwoordde de ander bars.

— Mijn zoon ! stamelde de man, geheel verplet. Mijn zoon een rover meent ge ? Maar, Diesten, zijt ge zot ?

— Neen, in 't geheel niet. Hebt ge dan nog niet gehoord, wat er bij Vervloet voorgevallen is ?

— Neen, geen woord. Maar spreek, wat is gebeurd ?

De boodschapper stond bedremmeld. Hij wist niet, hoe de zaak te beginnen. Met horten en stoten gaf een verslag.

— En ze zeggen dat mijn zoon de verrader is ? Dat is schandelijk gelogen. Dat is onmogelijk. Vital een rover ! Gelukkig dat zijn moeder dood is en zij zulke vreselijke beschuldigingen niet meer horen moet. Maar de waarheid zal aan 't licht komen. Ik ga naar Vervloet, ik ga ook naar de politie.

Mijn zoon ! Ach, wat is er hem overkomen ?

Als een waanzinnige liep de arme man door de velden.

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955